

Sygn. akt X GC 1598/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

| | |
|-----------------|-------------------------|
| Przewodniczący: | SSR Kornelia Żminkowska |
| Protokolant: | Agata Kicińska |

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 166,44 zł (sto sześćdziesiąt sześć złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 lipca 2017 roku,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. oddala wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1598/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 lipca 2017 roku powódka (...) – Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. M. kwoty 4522,01 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 marca 2017 roku oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że w związku z uregulowaniem należności po terminie pierwotny wierzyciel, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wystawił pozwanemu notę księgową z tytułu zryczałtowanych rekompensat za koszty odzyskiwania wierzytelności, na łączną kwotę 6359,85 zł, stanowiących równowartość kwoty 40 euro, o której mowa w przywołanej regulacji. Powódka stwierdziła, że na podstawie zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy przelewu nabyła wierzytelność z tego tytułu i wezwała pozwanego do zapłaty wskazanej należności, jednak wezwanie okazało się bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że strony nie ustaliły terminów płatności dłuższych niż 30 dni, wobec czego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie. Dalej zgłosił zarzut przedawnienia, wskazując, iż data płatności najpóźniejszego roszczenia przypadała na dzień 29 marca 2015 roku, a także nadużycia prawa podmiotowego -z uwagi na krótkie

terminy opóźnień w płatnościach. Kończąc, pozwany zgłosił zarzut braku legitymacji po stornie powodowej, twierdząc, iż nota księgowa nie stanowiła załącznika do umowy cesji.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W 2005 roku M. M. i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarły umowę o współpracy, której przedmiotem było dostarczanie towaru.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, na podstawie wyżej wymienionej umowy, M. M. nabywał od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. towary. W związku ze sprzedażą i wydaniem towaru (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła M. M. faktury VAT:

- w dniu 6 czerwca 2014 roku na kwotę 1783,30 zł z terminem zapłaty na dzień 6 lipca 2014 roku. W dniu 8 lipca 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 23 lipca 2014 roku na kwotę 332,10 zł z terminem zapłaty na dzień 30 lipca 2014 roku. W dniu 4 sierpnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę 221,40 zł, a w dniu 20 października 2014 roku kwotę 110,70 zł,

- w dniu 1 września 2014 roku na kwotę 1549,80zł z terminem zapłaty na dzień 8 września 2014 roku. W dniu 11 września 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w 11 sierpnia 2014 roku na kwotę 4674,64 zł z terminem zapłaty na dzień 11 sierpnia 2014 roku. W dniu 11 września 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 29 sierpnia 2014 roku na kwotę 9945,29 zł z terminem zapłaty na dzień 19 września 2014 roku. W dniu 25 września 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 22 sierpnia 2014 roku na kwotę 435,72 zł z terminem zapłaty na dzień 21 września 2014 roku. W dniu 23 września 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 15 września 2014 roku na kwotę 1254,60 zł z terminem zapłaty na dzień 22 września 2014 roku. W dniu 29 września 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 22 września 2014 roku na kwotę 5587,05 zł z terminem zapłaty na dzień 6 października 2014 roku. W dniu 9 października 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 12 września 2014 roku na kwotę 12 843,02 zł z terminem zapłaty na dzień 12 października 2014 roku. W dniu 14 października 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 27 października 2014 roku na kwotę 1811,54 zł z terminem zapłaty na dzień 26 listopada 2014 roku. W dniu 3 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 31 października 2014 roku na kwotę 2245,24 zł z terminem zapłaty na dzień 30 listopada 2014 roku. W dniu 3 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 5 listopada 2014 roku na kwotę 5245,70 zł z terminem zapłaty na dzień 5 grudnia 2014 roku. W dniu 9 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 28 listopada 2014 roku na kwotę 664,20 zł z terminem zapłaty na dzień 5 grudnia 2014 roku. W dniu 16 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 10 listopada 2014 roku na kwotę 1837,13 zł z terminem zapłaty na dzień 10 grudnia 2014 roku. W dniu 16 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w 28 listopada 2014 roku na kwotę 3163,07 zł z terminem zapłaty na dzień 12 grudnia 2014 roku. W dniu 29 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 17 listopada 2014 roku na kwotę 7073,48 zł z terminem zapłaty na dzień 17 grudnia 2014 roku. W dniu 29 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 19 listopada 2014 roku na kwotę 2662,70 zł z terminem zapłaty na dzień 19 grudnia 2014 roku. W dniu 29 grudnia 2014 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 8 grudnia 2014 roku na kwotę 7138,53 zł z terminem zapłaty na dzień 7 stycznia 2015 roku. W dniu 7 stycznia 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 31 grudnia 2014 roku na kwotę 442,80 zł z terminem zapłaty na dzień 7 stycznia 2015 roku. W dniu 20 stycznia 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 19 stycznia 2015 roku na kwotę 1948,32 zł z terminem zapłaty na dzień 18 lutego 2015 roku. W dniu 20 lutego 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 27 stycznia 2015 roku na kwotę 6301,24 zł z terminem zapłaty na dzień 26 lutego 2015 roku. W dniu 10 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 30 stycznia 2015 roku na kwotę 1431,36 zł z terminem zapłaty na dzień 1 marca 2015 roku. W dniu 10 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,
- w dniu 4 lutego 2015 roku na kwotę 5688,33 zł z terminem zapłaty na dzień 6 marca 2015 roku. W dniu 10 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 9 lutego 2015 roku na kwotę 1679,81 zł z terminem zapłaty na dzień 11 marca 2015 roku. W dniu 30 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 11 lutego 2015 roku na kwotę 2025,96 zł z terminem zapłaty na dzień 13 marca 2015 roku. W dniu 30 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 18 lutego 2015 roku na kwotę 3483,29 zł z terminem zapłaty na dzień 20 marca 2015 roku. W dniu 30 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę,

- w dniu 27 lutego 2015 roku na kwotę 7123,55 zł z terminem zapłaty na dzień 29 marca 2015 roku. W dniu 30 marca 2015 roku M. M. wpłacił na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazaną kwotę.

Dowód:

-faktury VAT wraz z dowodami wydań i wpłat, k. 32-153;

-zeznania M. M., k. 200-201.

W dniu 20 lutego 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła M. M. notę księgową nr (...) tytułem zryczałtowanych rekompensat za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, na łączną kwotę 6359,85 złotych.

W nocie obciążeniowej wskazane zostało, że dotyczy ona:

-faktury z dnia 6 czerwca 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1609 zł określono na kwotę 166,44 zł,

-faktury z dnia 23 lipca 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1609 zł określono na kwotę 166,44 zł,

-faktury z dnia 1 września 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2129 zł określono na kwotę 168,52,

-faktury z dnia 11 sierpnia 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2129 zł określono na kwotę 168,52 zł,

-faktury z dnia 29 sierpnia 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2129 zł określono na kwotę 168,52 zł,

-faktury z dnia 22 sierpnia 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2129 zł określono na kwotę 168,52 zł,

-faktury z dnia 15 września 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2129 zł określono na kwotę 168,52 zł,

-faktury z dnia 22 września 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1755 zł określono na kwotę 167,02 zł,

-faktury z dnia 12 września 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1755 zł określono na kwotę 167,02 zł,

-faktury z dnia 27 października 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2043 zł określono na kwotę 168,17 zł,

-faktury z dnia 31 października 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1814 zł określono na kwotę 167,26 zł,

-faktury z dnia 5 listopada 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1814 zł określono na kwotę 167,26 zł,

-faktury z dnia 28 listopada 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2129 zł określono na kwotę 167,26 zł,

-faktury z dnia 17 listopada 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1814 zł określono na kwotę 167,26 zł,

-faktury z dnia 19 grudnia 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1814 zł określono na kwotę 167,26 zł,

-faktury z dnia 8 grudnia 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 1,2623 zł określono na kwotę 170,49 zł,

-faktury z dnia 31 grudnia 2014 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2623 zł określono na kwotę 170,49 zł,

-faktury z dnia 19 stycznia 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2081 zł określono na kwotę 168,32 zł,

-faktury z dnia 27 stycznia 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,2081 zł określono na kwotę 168,32 zł,

-faktury z dnia 30 stycznia 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1495 zł określono na kwotę 165,98 zł,

-faktury z dnia 4 lutego 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1495 zł określono na kwotę 165,98 zł,

-faktury z dnia 9 lutego 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1495 zł określono na kwotę 165,98 zł,

-faktury z dnia 11 lutego 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1495 zł określono na kwotę 165,98 zł,

-faktury z dnia 18 lutego 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1495 zł określono na kwotę 165,98 zł,

-faktury z dnia 27 lutego 2015 roku – co do której koszt odzyskiwania należności przy przyjęciu średniego kursu euro w wysokości 4,1495 zł określono na kwotę 165,98 zł.

Dowód:

- nota księgowa k. 182-183;
- tabele kursów NBP k. 154-168.

W dniu 22 lutego 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (działająca jako cedent) zawarła (...) – Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (działająca jako cesjonariusz) umowę o przeniesieniu wierzytelności.

Cedent oświadczył, że przenosi na cesjonariusza przysługujące mu wierzytelności z tytułu niezapłaconych terminowo należności za sprzedane towary i usługi objęte fakturami VAT wymienionymi w załączniku nr 1 do umowy (§ 1 ust. 1 umowy).

W załączniku do umowy wskazana została między innymi wierzytelność wynikająca z wystawionej w dniu 20 lutego 2017 noty księgowej o numerze (...) na kwotę 5861,66 złotych.

Pismem z dnia 22 lutego 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawiadomiła M. M. o przelaniu, na podstawie umowy o przeniesieniu wierzytelności, na rzecz (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wierzytelności określonych w nocie księgowej nr (...) z dnia 20 lutego 2017 roku.

Dowód:

- umowa przeniesienia wierzytelności wraz z załącznikami k. 170-180;
- zawiadomienie o przelewie, k. 184.

Pismem z dnia 8 marca 2017 roku (...) -Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wezwała M. M. do zapłaty kwoty 6359,85 zł w terminie do dnia 6 marca 2017 roku, informując, że przedmiotowa wierzytelność wynika z noty księgowej nr (...) z dnia 20 lutego 2017 roku wystawionej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i została nabyta przez spółkę (...) na podstawie umowy o przeniesieniu wierzytelności zawartej w dniu 22 lutego 2017 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 181.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w niewielkiej części.

W rozpoznawanej sprawie powódka domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 4522,01 zł jako równowartości kwot 40 euro stanowiących rekompensaty za koszty odzyskiwania należności – z tytułu nieterminowej zapłaty faktur - wywodząc, że dochodzoną pozwem wierzytelność nabyła od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy cesji.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 (czyli od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego) lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Jak stanowi art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, w przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę.

Przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przyznają wierzycielowi dodatkowe roszczenie mające na celu wyrównanie strat związanych z odzyskiwaniem wierzytelności. W przypadku opóźnienia w płatności

wierzyciel nabywa prawo do rekompensaty od dłużnika kosztów odzyskiwania należności stanowiącej równowartość kwoty 40 euro. Z brzmienia ustawy wynika, że warunkiem powstania roszczenia jest upływ terminu zapłaty, od którego należne są odsetki. Treść przepisu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wskazuje też, że roszczenie to jest zależne od dochodzenia należności przez wierzyciela. Zatem jest ono należne tylko w przypadku podjęcia przez wierzyciela jakichkolwiek działań w celu odzyskania należności.

Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, że jej celem jest zwalczanie pogłębiającego się problemu zatorów płatniczych przez wprowadzenie instrumentów wspomagających zmniejszenie opóźnień w zapłacie należności oraz dyscyplinujących strony do stosowania krótkich terminów zapłaty. Wprowadzenie zmian i nowych rozwiązań wynikało również z obowiązku wdrożenia do krajowego systemu prawnego Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 roku.

Dalej wskazać należy, że kwota 40 euro ma charakter ryczałtu, zatem jest to stała rekompensata za koszty odzyskania należności. Można sobie wyobrazić, że ma ona rekompensować pewne czynności oraz zaangażowanie sił i środków zmierzające do odzyskania należności od dłużnika. Jako przykład można wskazać wykonanie telefonu wzywającego do zapłaty, z powodu którego wierzyciel ponosi koszt połączenia telefonicznego oraz czas pracownika, który go wykonuje. Takich telefonów oraz innych czynności może być więcej. Trudno wyliczyć i wykazać takie koszty konkretnymi rachunkami i dokumentami. W przypadku, gdy koszty te przekroczą równowartość kwoty 40 euro, wówczas wierzyciel powinien udokumentować te koszty, aby móc ubiegać się o ich odzyskanie.

Jak wynika z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, roszczenie o ekwiwalent 40 euro przysługuje z tytułu opóźnień w zapłacie transakcji handlowej. **Przyjąć zatem należy, że roszczenie z tytułu prawa do rekompensaty należy łączyć z jedną transakcją handlową w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.** Przez transakcję handlową rozumieć zaś należy umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usług, jeżeli strony – przedsiębiorcy zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością.

Transakcja handlowa stanowi umowę pomiędzy podmiotami wskazanymi w art. 2 rzeczonej ustawy. Zgodnie z utrwaloną wykładnią, pojęcie umowy należy odnosić do wzajemnego stosunku zobowiązaniowego istniejącego między stronami, a nie do fizycznego dokumentu podpisanego przez strony. Jak zeznał na rozprawie w dniu 21 listopada 2017 roku pozwany M. M., w 2005 roku zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę o współpracy, w ramach której dostarczano mu towar. Zwrócić należy uwagę, iż wszystkie wystawione przez pierwotnego wierzyciela faktury dotyczyły tego samego rodzaju towarów – materiałów budowlanych oraz wskazany został w nich czternastodniowy termin zapłaty. Powyższe daje podstawę do przyjęcia, że wystawione zostały one w istocie w związku z jedną umową łączącą pierwotnego wierzyciela a pozwanego, natomiast powódka nie wykazała, aby każda z nich dokumentowała osobną transakcję handlową. W niniejszej sprawie mamy więc do czynienia z de facto jednym stosunkiem prawnym (zobowiązaniowym).

Okoliczność tę pozwany podniósł już w odpowiedzi na pozew. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do złożenia pisma przygotowawczego celem wyjaśnienia okoliczności podniesionych w odpowiedzi na pozew. Do podniesionych tam okoliczności pełnomocnik powoda nie ustosunkował się. Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

W niniejszej sprawie całkowicie nieuprawnione jest zatem twierdzenie, że świadczenie zapłaty ceny za poszczególne towary stanowi każdorazowo odrębną transakcją handlową. Przyjęcie tego poglądu, w kontekście ustawowej definicji transakcji handlowej, doprowadziłoby do konkluzji, iż każde roszczenie o zapłatę ceny, ma swoje źródło w odrębnej umowie, podczas gdy strony zawarły jedną umowę, w 2005 roku, to jest umowę o współpracy.

Jak już wyżej zaznaczono art. 10 ustawy dopuszcza możliwość domagania się równowartości kwoty 40 euro od każdej z transakcji, to jednak nie należy utożsamiać tego z każdą z wystawianą przez wierzyciela fakturą VAT, tym bardziej,

że ilość wystawionych faktur nie zawsze odpowiada ilości transakcji przeprowadzonych pomiędzy stronami. O ilości realizowanych transakcji w rozumieniu ustawy nie decyduje ilość wystawionych przez wierzyciela faktur VAT, a ilość zawartych pomiędzy wierzycielem, a dłużnikiem umów, która jak już wyżej zaznaczono nie zawsze odpowiada ilości wystawionych faktur VAT. Nie należy przy tym także zapominać, że faktura VAT stanowi jedynie dokument księgowo rozliczeniowy i choć niewątpliwie jest pomocna przy ustaleniu istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami to niewątpliwie nie może prowadzić do uznania, że każdorazowo dokumentuje ona odrębną umowę, i choć sytuacja taka nie jest z natury oczywiście wykluczona, to w obecnych czasach niczym osobliwym jest również udokumentowanie realizacji jednej umowy kilkoma lub kilkunastoma fakturami VAT.

Reasumując, wskazać należało, że skoro ilość wystawionych przez wierzyciela faktur VAT nie zawsze musi być tożsama z ilością zrealizowanych pomiędzy stronami transakcji (umów), to badając zasadność żądania zapłaty stałej rekompensaty kilku faktur każdorazowo należy rozstrzygnąć czy faktury te zostały wystawione w ramach jednej umowy, kilku umów, czy też stanowią świadczenia częściowe w rozumieniu art. 11 ustawy i dopiero po ustaleniu tych okoliczności, Sąd powinien oceniać zasadność żądania, w szczególności w sytuacji, kiedy wierzyciel domaga się zapłaty kilku rekompensat.

Takie rozumienie przepisów ustawy potwierdza także obowiązująca od dnia 1 stycznia 2016 roku zmiana w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, która poprzez dodanie ustępu 3 doprecyzowuje brzmienie przepisu i wskazuje, że uprawnienie do stałej rekompensaty przysługuje w zasadzie od transakcji handlowej.

Obowiązek wykazania ilości przeprowadzonych z dłużnikiem transakcji zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. spoczywa na wierzycielu, jako wywodzącemu z tych okoliczności dla siebie korzystne skutki prawne. Mając zatem na uwadze, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy okazał się być niewystarczający dla stwierdzenia, że uregulowane z opóźnieniem faktury VAT stanowiły odrębne transakcje (umowy).

Skoro więc w niniejszej sprawie mamy do czynienia z jedną transakcją handlową, zasądzeniu podległa tylko jedna kwota 40 euro z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Nietrafny okazał się zarzut pozwanego o braku legitymacji czynnej powódki do wytoczenia powództwa. W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, przy czym wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna). Jak wynika z §1 ust. 3 przedmiotowej umowy cesji z dnia 22 lutego 2017 roku, szczegółowy wykaz wierzytelności będących przedmiotem umowy, ze wskazaniem dłużników, tytułów przelewanych wierzytelności oraz ich kwot, zawiera załącznik numer 1 do umowy, zaś pod jego pozycją 65 mieści się nota księgową o numerze (...) z dnia 20 lutego 2017 roku na łączną kwotę 5861,66 złotych.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, to należy zauważyć, że wobec braku przepisu szczególnego zastosowanie znajdują ogólne przepisy kodeksu cywilnego. I tak zgodnie z art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi 3 lata. Wezwanie do zapłaty o dochodzone należności zostało wystosowane w dniu 20 lutego 2017 r., pozew został zaś złożony w dniu 12 lipca 2017 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych oraz art. 481 k.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 166,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 lipca 2017 roku (7 dni od dnia doręczenia pozwu albowiem powód nie

wykazał kiedy wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku, a w pozostałym zakresie powództwo, jako niezasadne, oddalił – pkt II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu. W sprawie niniejszej pozwany wygrał proces w 99,97 %, a zatem przyjąć należało, iż uległ żądaniu oddaleniu powództwa w nieznaczej części. Tym samym wobec braku kosztów postępowania po stronie pozwanego, Sąd oddalił wniosek o zasądzenie tych kosztów od pozwanego na rzecz powoda.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.